En ordløs latterbombe

Paolo Nanis gennemspilning af den samme situation, spillet på 15 forskellige måder, er en sensation du bare må se.

Af Vigga Nellemann Kryger, Teen Anmelder

ANMELDELSE: Klingende latter, en stum mand med en meget lang usynlig diller og meget mere kan du se i forestillingen Brevet. Forstil dig et bord med rekvisitter, der kan være i en kuffert og en hylende morsom mand, der prøver at få skrevet et brev, men ikke lykkes en eneste gang. Forstil dig så, at den scene bliver spillet dovent, vulgært, beruset, armløst og på rigtig mange andre skøre måder.

For eksempel da han som armløs mand får et brev ned i en kuvert med mundvand, åndedræt og en vinflaske. Når han som beruset mand pludselig finder sig selv gående med en stol på slæb. Og som Western-mand bruger skydevåben og ryger smøger, mens han både skyder løs og selv får kugler skudt gennem kroppen.

Stykket i sig selv er sjovt, men kombineret med Paolos forrygende grimasser er der mange publikummer, der er flade af grin ved allerede første scene. Da Paolo inddrager publikum, formår han at charmere en dame, der sidder på første række til at drikke noget fra hans vinflaske og efterfølgende kaster han flygtige blik i hendes retning.

Man skulle jo ellers tro, at se den præcis samme situation spillet femten gange kunne blive langtrukkent og kedsommeligt, men ingen af delene kan bruges til at beskrive stykket. Og selvom Paolo ikke siger mere end et par ord og råber som en gal et par gange i forestillingen, er der aldrig tvivl om, hvad han mener.

En skide skør familie

I Mama's Funeral tager en tosset familie afsked med den deres mor, der bliver sendt til himmels på mindeværdig, men bestemt ikke værdig vis.

Af Ida Fredericia

PASSAGE: På gågaden er der stimlet en stor menneskemasse sammen, for at overvære Cie Cacahuète's begravelsesoptog. De er kommet for at se den sørgende og temmelige skøre familie tage afsked med deres kære mor, kone og svigermor.

Den småsenile enkemand er spændt fast oven på taget af en rød Hyundai med sin kørestol, mens hans datter tuder over moderens død. Hendes kæreste kommer bærende med moderens kisten og når lige at sætte den fra sig, inden datteren hiver op i skørterne og ned i trøjen og kaster sig i favnen på ham. Oppe fra lejligheden på 4. sal, truer den tossede lillebror med at kaste sig i døden.

Bukser knappes, kiste pudses og nogen beder lillebror om at holde op med at slikke publikum i ansigtet, og så kan sørgeoptoget ellers begynde gennem Helsingørs gader. Sikke et optog – sikke en familie!

Mama's Funeral er alt andet end et sørgeligt begravelsesoptog. De skaber en fest i gaden, og er kugleskøre og utilregnelige. Foto: Irene Kleisdorff Hougaard

Sådan fortsætter festen, når den skøre familien med stor besvær skal bære kisten af sted. Kisten ender både i en skraldespand, i baggagerummet på en varevogn og op i bussen, som er på vej ned forbi havnen. På vejen må familien døje med en temmelig dameglad lillebror, en meget vampet storesøster og en senil mand med en løs stomipose.

Publikum bliver venligt, men bestemt, hevet ind som kistebærere og blomsterpiger, mens den sære familie nupper blomster og dåsebajere fra gadens butikker. De tonser igennem gaden med en vild og legesyg energi, som et begejstret og mildt chokeret publikum lapper i sig, når gruppen tager sig visse improvisatoriske friheder; For eksempel når de kaprer bagagerummet på en personbil på hovedgaden, eller når den skøre lillebror lægger sig fladt ned på kørebanen, og beder bilerne om at køre ham over.

I en følelse af fødsel

Gennem en række enkeltstående fødselshistorier undersøges en tilstand af levende og livløs; kunstig og naturlig.

Af Mira Bella Brandt-Sørensen, Teen Anmelder

ANMELDELSE: I performancen "27 ways to be born" bruger performerne kroppens fysiske muligheder og en navlestreng af blødt lyserødt tyl til at fortælle de konkrete fødselshistorier indsamlet fra hele verden, som tilsammen udgør en vejrtrækning fra et stort pumpende væsen.

Sammen med mellemøstligt gulvtæppe er det flagrende, bløde, lyserøde tyl den eneste scenografi, som bliver brugt på forskellige sanselige måder med hensigt at gøre de små fortællinger organiske og "binde sammen". Imens karaktererne i det enkle univers viser det både instinktive og reflekterede i det at være menneske.

Performerne Minni Katinka Mertens, Pil Josefine Nielsen og Rita Sebestyén bruger deres kroppe, og skaber symboler, følelser og poetik som gør fortællingerne metaforiske og forestillingen levende og fysisk.

Under stykket opleves stemmerne fra de tre kvinder. Stemmer som råber, fortæller, dramatiserer, synger og griner. Og en brug af stilhed er med til at skabes faser, tempoer og overgange.

Under hele forestillingen er der plads til en følelse af opmærksomhed til hver enkelt publikum - som er placeret i en lille halvcirkel. Alle bevægelserne og forestillingens begivenheder forekommer som værende meget tæt, mens øjenkontakt med de tre kvinder er med til at gøre dig til en del af en større oplevelse. "Take care of it" bliver der sagt med omhyggelighed og tillid til hvert publikum, med øjenkontakt, da vi som start får ansvar for et langt stykke tyl, som "bandt" os sammen og afslutningsvis gjorde os til en samlet organisme.

S.O.S. – Hvor skal vi hen?

ANMELDELSE: Show Over Sundet - eller S.O.S., som Wilma Version kalder deres svensk-danske forestilling, er en rodet affære bestående af skiftevis underholdende cabaret og faktafyldig morseundervisning, der udspiller sig i løbet af to færgeovergange over Sundet.

Vores rejse tager sin begyndelse på færgen fra Helsingør mod Helsingborg. I et separat lokale på færgens øverste dæk sidder tre ældre herrer afslappet og morser lidt bip-lyde, som transformeres til kommentarer på et lille display over deres hoveder, mens to stewardesser vrider sig hysterisk rundt i sailor-bikinier. Cabaretstemningen er på sit højeste med ABBA's SOS-hit ud af højtalerne, da to håndfulde uniformerede mænd, der oser af autoritet på den gråsprængte måde, afbryder forestillingen. Det er paskontrollen.

Virkelighed eller fiktion?

Midt i en i forvejen absurd cabaret, tror jeg rent faktisk på, at dette er ægte politi. Det er faktisk først da hele samlingen af politiuniformerede mænd stiller sig op på række og begynder at synge skønsang i kor, med en robust ømhed, som kun mænd kan gøre det, at det går op for mig, at de med sikkerhed er en del af forestillingen. Denne kommentar til grænsekontrollen og forestillingens leg med virkeligheden i det hele taget fungerer som et finurligt overraskelsesmoment og pirrer nysgerrigheden. Til gengæld mangler der sammenhæng og koordinering mellem de to færger. Ved terminalen i Helsingborg føles man overladt til sig selv, på trods af at Wilma Version har hyret en frivillig ung herre til at fungere som vært og følgesvend for publikum. Ved terminalen møder vi en ægte morsemand, der på grund af forestillingens tidsnød kun har ganske få minutter til at fortælle om principperne bag morsekoder. Her viser det sig at vi skal lære at morse, men publikumsinvolveringen virker forceret og falder til jorden på grund af tekniske udfordringer og manglende tid inden næste færge sejler os tilbage. Virkeligheden bliver lidt for nærværende på en måde, der ikke er intenderet. I øvrigt kunne man have opnået langt større sammenhængskraft og stabilitet i forløbet, hvis forestillingen havde brugt en skuespiller, der kunne have været aktiv medskaber af forestillingen i denne ret så afgørende værtsrolle.

Mangler fokus på totaloplevelsen

Forestillingen slår et stort brød op, ideen er interessant, og der er virkelig tale om en forestilling, der gerne vil lære fra sig. Det bliver i særdeleshed tydeligt på rejsens sidste færgetur tilbage mod Helsingør, hvor al show og tamtam er lagt på hylden til fordel for en faktuel og avanceret lydinstallation, der ved hjælp af morsekoder, GPS-signaler og lydbølger, som glimtvis lyder som undervandsagtig summen, blander sig med bip-lyde og pludselig forvandler sig til bløde musikalske kompositioner i øregangen.

De to vidt forskellige kunstneriske greb på de to færgeovergange forundrer og overrasker på hver sin måde. Men et cabaretnummer og disse lektioner i morsesignaler kan ikke holde så stort et forestillingskoncept sammen alene, da det i særdeleshed også er rejsen i sig selv, der bærer et værk som dette - denne unikke måde at opleve teater på, hvor forestillingen i princippet også er i gang, når vi for eksempel går fra den ene færge til den anden. Havde man her sørget for at oparbejde et større bindevæv mellem hovedaktiviteterne og engageret sig i at tage publikum i hånden og fastholde intensiteten undervejs, ville S.O.S. have potentiale til at være en langt mere meningsfuld totaloplevelse.

Udsmykket med et væld af danske og svenske flag, er vi vidne til en omgang cabaret, som med flagets symbolske kraft skal samle de to nationer på tværs af Sundet. Fotograf: Søren Damving.

I år har Passageredaktionen også haft fire teenanmeldere med på holdet, og vi kan nu med stor stolthed bringe de sidste fire anmeldelser - helt friske fra deres tastaturer. Det er gadeteater - set gennem unge øjne.

De største øjeblikke på PASSAGE festivalen 2016

Selvom vejret ikke alle dage var med Passagefestivalen, så blev publikum trofast hængende. Fotograf: Irene Kleisdorff Hougaard

Der var en lang række af smukke drømmende øjeblikke. Foto: Karsten Piper

Man kan ofte få et nyt perspektiv på tingene ved at vende dem lidt på hovedet. Franske Collectif de la Bascule så det hele lidt fra oven i Nøjsomhed. Fotograf: Eva Høj Andersen

Omtrent 500 mennesker var mødt op ved Marienlyst Slot fredag for at se forestillingen og kulminationen på EU-samarbejdet Power of Diversity, hvor de unge spillere lyste om kap med de smukke videoprojektioner. Fotograf: Søren Damving

Når enden er god er alting godt. Franske Cie Cacahùet havde en røvfuld gode gøglerier med i bagagen. Fotograf: Stine Karlsson

Som altid var Toldkammergården stuvende fuld da Varieté Night blev skudt af med en omgang lummer ladies night. Fotograf: Irene Kleisdorff Hougaard

S.O.S mellem Danmark og Sverige

Scandlines færgerne giver en realistisk og livagtig kulisse for S.O.S., som er en anderledes forestilling på, fuld af kryptiske morsekoder.

Af Astrid Olivia Elsborg, Teen Anmelder

ANMELDELSE: Denne forestilling, skabt i samarbejde mellem Helle Fuglsang og Niels Viberg, er et bud på, hvordan man kan vise forholdet mellem Danmark og Sverige gennem bevægelse, musik og teknik. Første akt, der udspilles i restaurantområdet på færgen Tycho Brahe er både rørende, dramatisk og sjov.

To kvinder udfører en rivaliserende dans med et dansk og et svensk flag. Der kommer også en masse poetisk sang, der er både en solosanger og et helt politikor, der sætter stemningen for forestillingen. Et andet originalt musikindslag er de tre radioamatører, der formår at gøre gammelt morseudstyr til instrumenter.

I andet akt går det galt, og et rigtig godt initiativ bliver forvandlet til noget rod. Ideen med, at publikum skal gå fra færgen Tycho Brahe over og tage færgen Aurora tilbage til Danmark er god. Men da publikum venter på færgen, er det meningen vi skal have lært at morse. Det går desværre ikke, som sagt er det en meget teknisk forestilling. Guiden har ikke en mikrofon, så kun dem, der står tættest, fanger pointen. Der skal sendes beskeder mellem færgerne, men næsten ikke noget af teknikken virker. Rigtig ærgerligt, at en fantastisk ide går lidt i vasken.

Tredje akt på færgen tilbage er imponerende, det er en musisk opvisning med to lydkunstnere, hvor GPS signaler og radiosignaler skaber musik. Lyden ændrer sig over sundet, det kan høres, hvor tæt man er på neutralt farvand, og hvor langt man er fra den danske grænse. Det er smukt at se, hvordan de får den tekniske støj forvandlet til musik. Forestillingen er original, og man må håbe de får styr på teknikken.

Mord i toldkammer-gården

En morder er på spil og går dybt ind i rollen, men bliver forstyrret på sjov vis af sin kollega.

Af Hannah Viltoft Polli, Teen Anmelder

ANMELDELSE: Hvis du ikke har set Mord på motellet, så rejs dig op, og find et sted du kan se det kreative kompagni Bris de Banane. De indtager Toldkammergården med fuld fart, to mænd, fint klædt - hvordan ender det med konfetti og kaos ud over det hele?

Forestillingen starter ud akavet, men så ryger tempoet op til max plus og bliver komisk. Til at begynde med ser de lidt pinlig berørte ud. Men efter et par minutter styrer de scenen, med skilte, sjove ansigter og fantastiske lyde.

Lydeffektmanden står ved sit eget bord og laver lydeffekterne og bestemmer hvad morderen skal. Hvis lydeffektmanden laver en bilyd, begynder morderen at vifte efter en bi. Da lydeffekt manden ikke er så koncentreret som morderen, bliver morderen hurtigt irriteret og prøver alt hvad han kan, for at få ham til at gøre det rigtigt. Men det ender altid forkert og så bliver lydeffektmanden irriteret og så kommer drillerierne.

Uden ord - det kunne godt lyde kedeligt, men ikke i denne forestilling, for deres ansigtsudtryk afspejler sig for hvad de vil sige. Deres ansigtudtryk er sjove selv for små børn, for de skraldgrinede hele tiden. Kompagniet Bris de Banane bruger ikke bare ansigtsudtryk, men også skilte til at sige hvem de er (en pige, en morder) og hvor de er. Det er smart for de står både på engelsk og dansk. Super fedt at de tænker på børnene, og prøver at få så mange så muligt til at forstå forestillingen. God til folk der elsker humor og teater.